

Славейче

ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Излиза всѣки месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 10 лева предплатени.
Одобрень и препоръчанъ отъ М-вото на Народната Просвѣта съ окржно № 1667 отъ 16. IV. 1937 год.
Редакторъ: Георги Крънзовъ

ГОДИНА ВТОРА

БРОЙ 8
мартъ 1938

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраща на адресъ: в. „Славейче“, ул. Чумерна, 29 — София. Пощенска чекова смѣтка № 624.

ОБИЧАЙТЕ СВОБОДАТА!

По случай 60 години отъ освобождението на България

Изминаха се вече шестдесет години отъ какъ нашата родина живѣе свободенъ животъ, освободена отъ петвѣковното тежко робство. Ние съ радостъ празнуваме тази годишнина, защото тя е символъ на най-желаното отъ всички благо — свобода.

Апо стоти тѣ, които се бориха и дадоха живота си за свободата, най-добре сж разбирали и чувствували колко скѣпа и желана е тя! И за нея тѣ оставяха живота си

въ тъмници и по бесилки. За нея героитѣ на Шипка отблъснаха турскитѣ пълчища.

Но да обичашъ свободата

Паметникътъ на Свободата

така, че да си готовъ да жертвашъ живота си за нея, то значи да носиш въ сърцето си истинска любовъ къмъ близки и родина. Такава любовъ сж носили въ сърдцата си Левски, Ботевъ и всички апостоли за свободата на нашата родина. Тѣ истински сж обичали своитѣ поробени братя, за свободата на които жертвуваха живота си.

Обичайте свободата! Обичайте нашата скѣпа родина, за свободата на която е пролѣна много кръвъ. Но обичайте и всички хора по земята, защото всѣки има право да живѣе и да бжде свободенъ.

БАБА МАРТА

Баби, азъ познавамъ доста, коя умна, коя проста.

а следъ малко, безъ причина, почва ядно да проклѣна.

Но катъ Баба Марта, хора, не познавамъ друга втора.

Баба Марта все така е, днесъ добра, а утре зла е.

Ужъ е радостна, честита, весела и смѣховита,

Ала, нека си призная, не я мразя и ругая,

че каквото и да струва, само месецъ ни гостува.

Любомиръ Дойчевъ

Вестникъ „Славейче“ редовно се изпраща на всички наши абонати и настоятели. Редакцията прави голѣми жертви, за редовното му излизане, както и за постоянното му подобрене. Наближава вече да завършимъ втората годишнина, а все още има неотчетени настоятели, които спъватъ нашата работа. Молимъ всички за редовностъ! Бждете изправни къмъ редакцията, както тя е изправна къмъ абонати и настоятели.

ПРОЛѢТЪ

На вълшебна колесница отъ далеченъ топълъ югъ, скоро пролѣтътъ царѣца, скоро ще пристигне тукъ.

Въ чудно хубава премѣна и обкичена съ цвѣта, съ орлякъ птички придружена ето я и при тази тя!

И въ полето и въ гората — вредъ се носи нейни лѣхъ, всѣки сръща я въ душата съ радостъ и приятенъ дѣхъ.

Че следъ днитѣ ледни, зимни, колко прелестъ носи тя, колко пѣсни, колко химни, колко слънце и цвѣта!...

Трайко Симеоновъ

ПРОЛѢТНА РАДОСТЪ

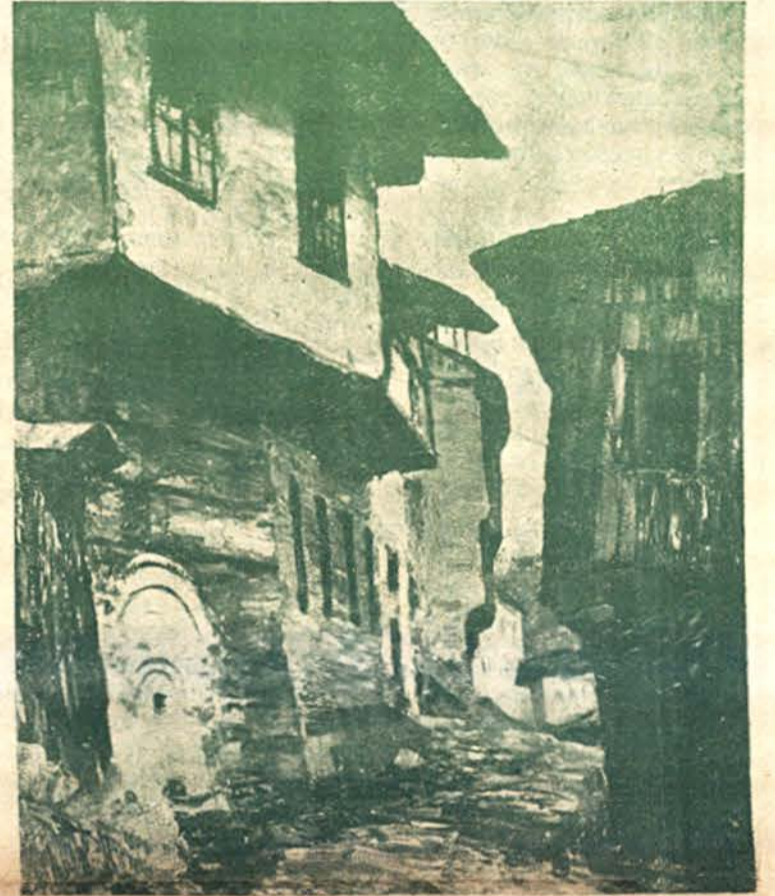
Пролѣтътъ е най-хубавиятъ сезонъ презъ годината.

И когато тя идва, всѣки се радва.

Птичкитѣ пристигатъ отъ топлиѣ страни и радостно пѣятъ. Децата, като ангелчета крилати, слушатъ тѣхната омайна пѣсенъ и се радватъ на хубавия Божи свѣтъ.

ЕДИНЪ ЗАСЛУЖИЛЪ ХУДОЖНИКЪ

Борисъ Деневъ

Търново — Стара чешма

Художникътъ Борисъ Деневъ

презъ тази година празнува своята 30-годишна художествена дейностъ. Той е отразилъ въ многобройнитѣ си картини хубоститѣ на родната земя. Най-много отъ картинитѣ му сж отъ Търново, родния градъ на художника. На нашата картина е нарисувана една стара чешма, изградена въ самата къща.

ПРОЛѢТНО СЛЪНЦЕ

Ранобуленъ и засмѣнъ, пакъ огрѣлъ е Слънчо тука. Води пролѣтния день съ пѣсенъ весела капчука.

Всѣка нива, всѣки ридъ зеленѣе. Буйна, млада пакъ тревичката шуми изъ широката ливада.

Пролѣтъ, пролѣтъ, ти коя давашъ радостъ на земята и съсь розова боя боядисвашъ дървесата,

дай въ нивята благодать, тежккъ класъ да се люлѣе — всѣки беденъ и богатъ тукъ щастливо да живѣе.

Григоръ Угаровъ

Мечето и Кочо

Духна вѣтъръ отъ планината. Донесе хладина и миризъ на ягоди и боровинки. Домжнѣ на малкото мече. Тука долу, въ низката гора, ягидитѣ и боровинкитѣ отдавна бѣха свършени. Оставаха само разни коренаци и незрѣли кисели къпини. Но старата Мецана, майката на мечето, не му даваше да излѣзе изъ гората, да мине широката поляна и да се качи по планината, отдето вечеръ горнякътъ донасяше такъвъ сладккъ миризъ на ягоди.

— Тамъ има хора, които сж зли. Тѣ ще те хванатъ, ще те убиятъ и ще ти одератъ кожата, — казваше Мецана и го дърпаше съ себе си изъ глухи и тъмни дерета. А въ тѣхъ имаше само папрати и трѣнки.

Тѣ дращѣха мечето по носа. И то никакъ не бѣше доволно.

Затова, една заранъ рано, докато Мецана спѣше, мечето се измъкна изъ дупката, изкатери се тихо нагоре и хукна да бѣга. Мина долния гора и се изкачи на широката поляна. Като погледна отъ тамъ, свѣтъ му се замая и му стана тѣй драго, сякашъ, бѣше пийнало. То се изправи на задни лапи и заскача насамъ-натамъ изъ тревата, край лайкитѣ и богородичнитѣ хурки, край паричкитѣ и тъмносинитѣ тинтви. А отгоре се смѣха месецътъ, който залѣзваше, и слънцето, което изгрѣваше. Мечето толкова много се радваше, че дори ягидитѣ забрави.

Но изведнажъ нозетѣ му се

подкосиха. Насреща му идѣше нѣщо много страшно. Голѣмо като него, а на главата му червена шапчица, на снагата му бѣла ризка. На човѣкъ не мязаше. Мецана казваше, че хората били голѣми колкото нея. На мече сжщо не приличаше.

Мечето не знаеше, че както има малки мечета, тѣй има и малки хора. Затова се уплаши толкова отъ Коча. А Кочо бѣше тригодишниятъ синъ на стрѣна Милковица. Стрѣна Милковица отъ три дни обръщаше сѣбно съ други жени на широката поляна. Сега ти спѣше малко по-долу въ една колиба отъ клоне и не знаеше, че детето е трѣгнало само изъ поляната.

Мечето се уплаши отъ Коча. Но и Кочо се стресна отъ мечето. Ала скоро и двамата се престрашиха. Доближиха се. Кочо попила мечето. Видѣ, че е рунтаво, меко, съ студено носле. Мечето подуши Коча. Усѣти, че е гладичккъ, топълъ, съ малки ржчикки, които знаятъ да мильватъ. И изведнажъ двамата се харесаха, заскачаха, прегърнаха се, пре-

метнаха се и хукнаха по поляната, къмъ гората. Навлѣзоха подъ високитѣ дървета.

Тиха бѣше вѣковната гора. Слънце проникваше презъ широкитѣ клони и позлащаше сухитѣ листи подъ дървесата. А по малкитѣ полянки, подъ букитѣ, растѣха ягоди и боровинки. Зарадъ тѣхъ и Кочо, и мечето бѣха избѣгали отъ майкитѣ си. Но горкиятъ Кочо не намираще ни ягоди, ни боровинки. Не ги усѣщаше съ носа си, като мечето. Затова седна натженъ подъ една бука. А мечето го бутна по рамото съ нослето си и го накара да стане. Сетне го поведе, показа му боровинкитѣ и ягидитѣ, па клекна до него. Дълго ядоха двамата ту боровинки, ту ягоди. Като се наситиха, трѣгнаха къмъ полянката, за да поиграятъ наново. Щомъ излѣзоха отъ гората, видѣха, че отсамъ иде Мецана и души по следитѣ имъ, а отатѣкъ върви стрѣна Милковица и вика: „Кочо, Кочо!“ И нито Мецана се страхува отъ стрѣна Милковица, нито стрѣна Милковица се плаши отъ Мецана. И дветѣ само за децата си

мислятъ и отъ нищо не се боятъ.

Когато дветѣ майки видѣха мечето и Коча, спустнаха се къмъ тѣхъ. Мецана грабна мечето въ зѣби, а стрѣна Милковица Коча — въ пригрѣдки. И избѣгаха, всѣка съ своето дете, едната насамъ, другата нататѣкъ.

Когато се закриха една отъ друга, Мецана наби мечето, а стрѣна Милковица — Коча.

— Ами, ако те бѣше убилъ и одралъ човѣкътъ? — викаше Мецана.

— Нали не ме уби, — отврѣщаше презъ сълзи мечето.

— А да бѣше те изяла мечката? — крещѣше стрѣна Милковица.

— Нали не ме изяде, — отговаряше Кочо и си триеше сълзитѣ.

И нито Кочо, нито мечето разбраха защо ядоха бой. А като порастнаха, колкото и да имъ приказваха, тѣ не вѣрваха, че всички хора сж лоши и че всички мечки ядатъ хора.

Димитъръ Шишмановъ